

Peter Bohlbro

Åbent samråd i Kirkeudvalget med integrationsministeren om Tingbjerg Sogn

Onsdag den 18. november 2009 kl. 14.00

KIU alm. del (2009-10) samrådsspørgsmål C

Britta Schall Holberg: Ja, jeg vil gerne byde velkommen til åbent samråd i kirkeudvalget. Og til de, der måtte sige – jamen, der er da ikke så mange i dag, som vi plejer at være. Vi plejer at være så stolte af, at der er så mange, så må vi jo sige, det er kommunalvalget, der gør det. Der er mange af vores folk i hvert fald, der er hjemme ... og fintælle og alt det der. Så vi er glade for de, der er kommet, og håber vi får et godt samråd. Jeg vil gerne sige velkomme til tilhørerne. Der er også nogle, der er så unge, kan jeg se, at de har godt af at lære, hvordan sådant et samråd kører. Og så vil jeg gerne sige tak til ministeren, fordi du ville komme. Det skal du selvfølgelig – men alligevel – tak for det. Og så vil jeg ... det er Søren Krarup, der har stillet spørgsmålet, og jeg synes, Søren Krarup, at du skal begrunde det.

Søren Krarup: Tak for det, det vil jeg også. For anledningen til dette samråd, det er begivenhederne i Tingbjerg Sogn, hvor vi har oplevet en ghettodannelse i København, der har betydet, at brandmænd, bybusser, hjemmehjælpere og senest en sognepræst er blevet fordrevet fra sognet af en befolkning i Tingbjerg, der omfatter et meget stort antal indvandrere.

Problemet har flere facetter. Har man en smule historisk – for ikke at sige teologisk fornemmelse, kan man ane et problem i den omstændighed, at islam er så kraftigt repræsenteret i et kristent sogn i skikkelse af mange fremmede med tilknytning til islam. Vi har haft 1.400 år til at iagttage de problemer, der opstår, hvor islam konfronterer sig med kristendommen. Det aner i hvert fald mig, at det ikke er nogen ren tilfældighed, når det er sognepræsten i Tingbjerg – chikanen har været rettet imod.

Det er imidlertid ikke kirkeministeren, men integrationsministeren, vi her i kirkeudvalget har inviteret til dette åbne samråd. For vi – eller jeg – vil simpelthen bede integrationsministeren fortælle os, hvilke midler vi råder over, når det gælder om at undgå problemer som dem i Tingbjerg. Vi kan jo lige så godt være realistiske og se i øjnene, at en befolkningssammensætning, der indeholder et meget stort antal af fremmede i sognet eller området – alt for nemt fører til de tilstande, vi har oplevet i Tingbjerg. Vi har set det samme i Gjellerup-planen i Brabrand, i Vollsmose i Odense og her på Nørrebro. Det må være i alles interesse, at disse spændingsfyldte forhold undgås. Det må også være i alles – også indvandrernes interesse, at tilstanden i sognene eller byerne er forment af de regler og love, som er vedtaget i Danmark og hører hjemme i Danmark, så at der ikke opstår tvivl om, at det er dansk lov og ret og dansk kultur, der er grundlaget for vort samliv.

Jeg vil derfor spørge integrationsministeren – har myndighederne mulighed for at bestemme befolkningssammensætningen i vore byer og bydele? Har myndighederne magt til at forhindre nye tilfælde af Tingbjerg i at opstå?

Britta Schall Holberg: Ja tak til Søren Krarup, og vi giver ordet til ministeren.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg vil gøre det på den måde, at jeg først vil gennemgå det stykke papir, jeg har med hjemmefra, fordi det gennemgår en masse facts, som jeg synes er gode at have – også når man skal vurdere, om kommunen først og fremmest burde gøre noget mere, for det er jo beboersammensætningen, og det er jo spørgsmål om, hvilke redskaber kommunen har. Og det er sådan set ret interessante tal, og derfor kan I så få papiret over bagefter, så man kan se, hvordan sammensætningen er, som spørgeren allerede var lidt inde på.

Det ligger jo som bekendt i Bispebjerg – Brønshøj Provsti – Tingbjerg, som jo er et sogn i sig selv. Og 1. januar 2009, der var der 6.131 indbyggere i sognet, og de 1.534 er medlemmer af Folkekirken. Der er altså et folkekirkeligt mindretal på 25 %. Langt størstedelen af sognets beboere, nemlig de 5.748 bor i alment boligområde i Tingbjerg og Utterslevhuse, jeg kalder det så bare Tingbjerg fremover.

For så vidt angår beboersammensætningen er indvandrere og efterkommere i de seneste år ... er andelen steget. Så den er nu på 66 %, og hvis vi tager de 36 særligt udsatte boligområder, som vi opererer med, så kan man sige, at Tingbjerg har en 8. plads, Mjølnerparken, som også er Københavns Kommune, har 91,2 og er inde på 1. pladsen.

I forbindelse med de aktuelle konflikter i Tingbjerg har fokus først og fremmest været på de unge indvandrere og efterkommere. Og hertil kan oplyses, at der er knapt 1.800 børn og unge under 18 år, som bor i området, og trefjerdedel af de unge er indvandrere og efterkommere.

Tingbjergs børn og unge, ligesom beboerne i øvrigt, lever i henhold til tilgængelige statistikker under betydeligt dårligere sociale forhold end de fleste andre børn og unge – også hvis man sammenligner med børn og unge i landets øvrige udsatte boligområder.

Jeg skal også understrege, at problemerne tilsyneladende går på tværs af de unges etniske baggrund.

Den tværministerielle arbejdsgruppe for bedre integrations rapport om marginalisering blandt børn og unge viser eksempelvis, at andelen af beboere i Tingbjerg i alderen 16-24 år, der pr. 1. januar 2007, hverken er på arbejdsmarkedet under uddannelse, ikke adskiller sig væsentligt på tværs af etniske skel.

Det er så, hvordan det ser ud. Men det vi jo så kan diskutere, og det vil jeg sige lidt om i min egen vurdering, om det ikke kan ændres og burde have været ændret for længst.

Det, der er af muligheder for en kommune, det er jo, at sammensætte beboergruppen på en anden måde. Normalt er det jo, man går frem efter en venteliste, men det har jo i nogle år været sådan, at man har givet kommunen flere og flere midler til at fravige denne her fremgangsmåde, at man bare tager den første i køen.

I ni år har det været sådan, at der kan gives fortrinsret til bestemte grupper af boligsøgende på venteliste. Det er dét, der hedder fleksibel udlejning, som blev indført i år 2000. Og der minder jeg altså om, hvad jeg sagde i starten, at antallet af indvandrere stiger, at antallet af unge udgør trefjerdel af indvandrerne.

Fortrinsretten kan gives boligsøgende i beskæftigelse eller under uddannelse og kan altså anvendes til at styrke beboersammensætningen. Endvidere kan der gives fortrinsret til resourcesvage beboere, som ønsker at flytte fra et mindre velfungerende område. Så der er altså to måder at regulere det på efter de regler.

Så åbner – og det har stået på i fire år – den eksisterende lovgivning også mulighed for at afvise boligsøgende – altså et fravalg, der kan man nemlig afvise boligsøgende, der modtager introduktionsydelse, starthjælp eller kontakthjælp, og som søger bolig i et område, der er af Indenrigs- og Socialministeriet er klassificeret som udsat boligområde, det er dét, der hedder regler om kombineret udlejning, og de har som sagt bestået i fire år.

Ved nytårsskiftet så ændres i øvrigt kriterierne for anvendelsen af reglerne om kombineret udlejning sådan, at der vil være flere boligområder, der falder ind under det, og Tingbjerg bliver der selvfølgelig ikke ændret på, det vil stadigvæk være et sådant område.

Foruden de regler, jeg her har nævnt, så kan kommunalbestyrelsen med hjemmel i reglerne om kommunal anvisning formidle boliger til boligsøgende som har et akut boligbehov og ikke selv kan skaffe sig en bolig, og det er især socialt svage og flygtninge, og endvidere har der siden 2006 været mulighed for, at kommunerne kunne give et frivilligt tilbud om anvisning af en alternativ bolig til resourcesvage personer, som bor i en afdeling, hvor der er behov for at stimulere fraflytningen.

Der er også andre muligheder for at påvirke beboersammensætningen. Der er etableret mulighed for salg af almene boliger, og kommunerne kan også yde flyttehjælp for at stimulere til at fraflytte fra disse områder for de svage.

Herudover er reglerne om, at børnefamilier har fortrinsret til almindelige familieboliger med tre eller flere rum ophævet og erstattet af en lokal aftalemulighed. Baggrunden herfor er, at de gældende regler kan være en hindring for at tiltrækkeressourcestærke boligsøgende til almene boliger.

Endelig er det i dag muligt at foretage en offentlig annoncering uden om ventelisten. Og den mulighed kan anvendes i problemramte boligafdelinger, og det er en forudsætning, at kommunalbestyrelsen og boligorganisationen indgår en aftale derom.

Det, som vi ved om Københavns Kommune, er, om de har brugt disse regler, er, at der er indgået en femårig aftale om supplerende anvisning i efteråret 2006 mellem Københavns Kommune og boligselskabernes landsforening. Aftalen blev frem til sommeren 2007 konkretiseret gennem individuelle aftaler mellem Københavns Kommune og de 33 boligorganisationer fordelt på 343 afdelinger med ca. 50.000 familieboliger. De områder, kommunen har udpeget til særlige indsatsområder er Akacieparken, Aldersrogaden, Mjølnerparken, Tingbjerg og Lundtoftegade.

Der er gennemført en første evaluering af virkningen af aftalen, og Københavns Kommune konkluderer selv, at de indgåede aftaler virker efter hensigten. Men det har altså ikke været i gang siden i praksis 2. og 3. kvartal 2007.

I anledning af seneste uroligheder blev der i offentligheden omtalt en plan fra Socialforvaltningen i Københavns Kommune, om at tilbyde 25 familier i Tingbjerg med de mest belastede unge at flytte til en andel bydel i kommunen for at give dem en ny start.

Afhængig af hver families behov skal der sættes ind med familiebehandling, støtte til at oparbejde socialt netværk, specifikke foranstaltninger til børnene eller støtte til forældrene på anden vis.

Det er dét, jeg sådan kan oplyse om det faktuelle. Og det er klart, at jeg skal ikke lægge skjul på, at selvfølgelig kan man fra Københavns Kommune dokumentere, at man har nogle ting i gang, men i betragtning af at det her er en sag, der har været diskuteret i så mange år. Og man allerede siden år 2000 altså fik muligheder for at gå ind og regulere, så skal jeg ikke lægge skjul på, at selvom jeg ved, der er mange i Københavns Kommune, der vil sige, de gør en mægtig indsats. De er kommet alt for sent i gang, og de har efter min opfattelse en helt forkert opfattelse af det, når antallet af indvandrere stiger. Indvandrere kan jo udmærkede være ressourcestærke, men hvis man klumper indvandrere sammen på den måde, så er man jo med til at skabe parallelsamfund. Man kan jo ikke tale om en integration, jeg vil sige, man kan tale om det modsatte, når man lader tallet stige, så kan man godt komme og sige, at man bruger de der beboerreguleringsmekanismer, men når man konstaterer, at antallet af indvandrere stadigvæk stiger, så mener jeg, at det er en helt forfejlet politik. Og så lad mig sige, altså danskere kan lige så godt være kriminelle, og som jeg også sagde, forholdene går på tværs af hvad lande, man kommer fra osv., osv. Men det er jo fuldstændig hovedløst, at man altså i København har store områder, hvor der er en trefjerdel unge indvandrere – i Mjølnerparken 91 % – og det er også de steder, hvor det går ringest. Og det er klart, der er ikke nogen rollemodeller, der er ikke nogen stimuli. Vi har så været inde og bistå med sådan – om jeg så må sige – konkrete projekter, og der kan man også melde om solstrålehistorier for et mindre antal, men jeg mener altså ikke, man kan komme bort fra, at det her ... at man har ladet stå til så længe ... og der bliver ved med at være stigende antal af indvandrere – uanset hvor meget godt man kan sige om mange indvandrere. Det er en helt skæv måde at gøre det på i Danmark, og det er med til, efter min mening, at bibringe indvandrerne en opfattelse af, at vi ikke vil have dem i samfundet, fordi vi bare parkerer dem de steder.

Jeg kan sige, at jeg faktisk i sidste uge var på besøg i anden socialdemokratisk kommune, og der sagde borgmesteren rent ud til mig, at han havde været på uddannelsesinstitutionerne i kommunen, og nu gik altså alle sagerne over hans bord, fordi så ville de altså prøve, om de kunne få

politibetjente og sygeplejersker ind i stedet for, og det var til en vis grad lykkedes. Det var selvfølgelig en kommune, der ikke var lige så stor som København. Men jeg tror, at nogle af tingene også er, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør. Fordi det her har jo været diskuteret med hele boligpolitikken og beboersammensætningen helt tilbage fra Thor Pedersen var boligminister – så længe kan jeg huske det.

Så jeg mener, det er meget beklageligt. Og når Søren Krarup nævner, at det er et område, hvor brandmænd og politi ikke kan komme ind, så må jeg jo bare sige, at det er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt, og der er kun at sige, at nu har jeg påvist her, at der er altså flere og faktisk ret mange muligheder for efterhånden at få spredt problemerne, som jo så mange gange ikke vil få lov at vokse sig på samme måde – så er de lettere at identificere, frem for man altså prøver at samle alt det, der går skidt på et område. Med det resultat, at nogen tager magten og altså kan forhindre, at myndighederne kan arbejde på stedet. Det er selvfølgelig fuldstændigt uanstændigt, og det er selvfølgelig også noget politiet må se på. Men jeg mener virkelig, at vi har givet de muligheder for spredning, der er, men må altså desværre konstatere, at antallet af indvandrere her – uden at der i sig selv skal lægges noget dårligt i at være indvandrer, men det duer bare ikke, når man skal have en integration, som også skal være en værdiintegration, at den danske Folkekirke altså kan komme så meget i mindretal, så den dårligt kan få lov til at fungerer, men det kan vi vende tilbage til i næste samråd.

Britta Schall Holberg: Ja tak for det, og jeg siger tak for tilsagnet om talepapiret, for der var nogle nyttige oplysninger, det har ministeren i hvert fald ret i.

Søren Krarup, værsgo!

Søren Krarup: Ja, jeg vil begynde med at sige tak for redegørelsen og sige, at mit spørgsmål er faktisk stillet ud fra en oprigtig trang til at få at vide, hvilke mulighederne myndighederne har for at forhindre den slags pinlige og ubehagelige tilstande, vi har oplevet i Tingbjerg.

Og jeg synes, det er meget spændende at høre. Jeg vil lige sige, jeg sidder med et udklip fra Jyllandsposten fra den 15. november, hvor jeg ser, at borgmestrene i de københavnske vestegnskommuner fortæller, at de har for længst fundet ud af det. De har på en hel anden måde end Københavns Kommune sorteret i dem, der kunne få lov at rykke ind i deres kommuner, og det forstår jeg også på ministeren, at det er jo væsentligst igennem en kontrol ... en regulering af de boligsøgende, at man gør det. Jeg vil godt lige så knytte til den bemærkning, at er ministeren mon ikke enig med mig i, at meget af problemet her i København hænger sammen med frygt. Frygt hos myndighederne for at se i øjnene, at kulturelle forskelle er naturligvis utroligt vanskelige at håndtere. Især når der er tale om muslimer i en kristen by – at denne kulturelle forskel, som jo ofte kan være en kulturel modsætning, naturligvis betyder, at man skal være meget varsom med bare at bunke folk sammen i store mængder. Vil ministeren ikke give mig ret i, at det er også et vidnesbyrd

om – jeg vil næsten sige elementær uvidenhed om kulturelle – og jeg kan også for så vidt sige religiøse forhold, der gør, at man slet ikke har kunnet forestille sig, at det var et problem.

Jeg vil altså dels spørge om ministeren ikke giver mig ret i, at det også vidner i naivitet på det område. Dels vil jeg så lige jo altså have helt klarhed over med hensyn til denne regulering af de boligsøgende – i hvor høj grad har en, der var det en borgmester, kan jeg forstå – i hvor høj grad har en kommune mulighed for – ministeren har for så vidt været inde på det – men jeg har ikke fået fat i det hele – i hvor høj grad har en kommune mulighed for at sortere og regulere indflytningen i de ... det var vel i kommunale boliger, som man altså har fortrinsret til at kan bestemme, hvem der kommer ind. I hvor høj grad har kommunen denne mulighed.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja tak, vi tager lige et par stykket til. Marianne Jelved.

Marianne Jelved: Ja tak. Jeg vil også gerne sige tak til ministeren for et rigtig godt svar, synes jeg, der giver en god fornemmelse af de faktuelle muligheder, der er for at agere. Og man kan jo sammenfattende sige, at boligpolitikken spiller en kolossal stor rolle på det spørgsmål, vi taler om. Og der kunne man jo have ønsket sig, at vi for årtier siden havde tænkt os om, havde jeg nær sagt.

Mit spørgsmål er, har ministeren gjort sig nogle overvejelser over, hvordan der kan komme gang i brug af de værktøjer, som ministeren gjorde rede for, og som er til rådighed, og som andre kommuner allerede bruger? Hvordan kan man få gang i det i Københavns Kommune? Er der nogen projektsammenfald, som man kunne forestille sig mellem Integrationsministeriets midler, som man kunne få Københavns Kommune til at interessere sig for at være med i – altså at der var en eller anden form for partnerskab – eller hvad kan man gøre for at komme i dialog med Københavns Kommune om de her spørgsmål.

Britta Schall Holberg: Ja tak for det, og så er det Karen Klint.

Karen Klint: Tak. Også tak fra min side til den faktuelle opgørelse. Jeg glæder mig til at læse den, for det er jo da rart at have noget neutralt faktuel på banen, når vi diskuterer noget, som nemt kan give anledning til misforståelser, eller til at der ville blive tillagt nogle forkerte motiver, når man drøfter løsningen af så svære problemer som dét, der er på dagsordenen i dag.

Så det, jeg vil spørge ind til, det var ... jeg lyttede måske ikke godt nok, eller også blev det ikke nævnt, hvilke betingelser der er med, hvis en kommune går ind og blander sig, for jeg formoder ikke, at det er kommunalt ejede lejligheder, jeg formoder faktisk, det er almennyttige, der så er foreningsejede, og derved ikke kommunen, der har den fulde visitationsret. Hvis en kommune siger

til en privat boligforening – vi vil gerne have udtømningsprincipper i jeres lejligheder, er det så kommunen, der hænger på lejemaaludgift, og alle de andre sekundære udgifter der er dermed, fordi så kan det jo også være noget, der kan være med til at gøre det trægt for en kommune, om de i det hele taget har råd til at gå ind og blande sig i det. Så det var en af oplysningerne.

Og så også om ... fordi jeg tror, vi kan løse meget ved boligpolitikken. Vi har jo set i andre lande, man jo går meget voldsomt til værks og ligefrem fjerne boligblokke ved jorden. Jeg har selv set det i Frankrig, og nogle andre har set det andre steder – netop for at udtømme det, fordi så er det i hvert fald ikke en bolig, der står gabende tom og frister andre skæve eksistenser ind i. Men det er vel ikke kun boligpolitikken, der er løsningen, fordi uanset at de unge barylere, der går rundt og laver ballade i Tingbjerg, de skal jo ikke lave ballade, hvis de bliver flyttet andre steder hen. Så hvordan lærer vi dem til at holde op med at lave ballade, det er jo også interessant, det er jo ikke kun et bosætningsproblem, jeg synes også, det er et adfærdsproblem.

Britta Schall Holberg: Ja, vi giver ministeren ordet.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja tak. Jamen det er også mit indtryk med hensyn til borgmesteren på Vestegnen, altså i min egen kommune, Brøndby, startede Kjeld Rasmussen jo vistnok endda inden reglerne blev indført, med at fordele, men jeg kan i hvert fald konstatere, at det virkede. Det var faktisk også en vestegnskommune, jeg var ude i.

Det er bestemt mit indtryk, at de fleste kommuner er meget opmærksomme på det.

Så spørger Søren Krarup, om det er frygt. Jo altså – hvis ... nu ved jeg ikke helt, hvad Søren Krarup tænker på, men det er jo klart, altså hvis man i hvert fald stuver alle indvandrere af vejen, så kan man jo sige sig selv, at så bliver grøfterne jo bare endnu større. Altså jeg tror, at de fleste må have en fornemmelse af, at de former for konfrontationer, der er derude, de er jo netop skabt af, at der er et meget stort ... altså danskerne er kommet i mindretal i deres egen bydel, og når dertil så også kommer, at præstegården er en del af kirken, og det er helt synligt, at det er præstegården, og den så udsættes for hærverk, så er det klart, at det kan både give frygt og meget stor utilfredshed – specielt hvis man så også føler, at myndighederne ikke kommer, når der sker noget.

Det der med værdierne – jo, men det er jo dét, der er det altafgørende, at hvis vi skal integrere de indvandrere, vi har, og som vi jo prøver på alle mulige måder, så er det jo dels at få dem i beskæftigelse, fordi også på en arbejdsplads lærer man jo, hvordan man omgås hinanden, man lærer hele systemet om demokrati på arbejdspladsen med tillidsmandssystem osv. Så det er sådan set tredobbelt jackpot. Men vi gør jo meget fra Integrationsministeriets side for at opmuntre til, at man aktiverer i ... ikke aktiverer i den forstand ... men altså får indvandrere med i de idrætsforeninger, der er – ikke indvandreridrætsforeninger, men blandede – og aktiverer jo faktisk en lang række danskere, som er frivillige i det arbejde, fordi man så får dem til at forstå de danske værdier, der er. Og der ... og det er så lidt også til Marianne Jelved – og der har vi også hos os haft forskellige

projekter med København, også ude i Tingbjerg, men det er klart, at det batter ikke særligt meget, fordi vi har jo kun midler til at give ... vi skal give til hele landet – give til nogle af de projekter, som vi tror på, og det bliver kun en meget lille del. Men der er bestemt også nogle solstrålehistorier derude, men det kræver altså, at kommunen går i spidsen. Og jeg tror, når Søren Krarup spørger, om der har været naivitet – jo, fordi som Marianne Jelved også siger, vi kunne have ønsket, at vi havde været forudseende – det var der jo så nogen af os, der var for 25 år siden og kunne se, hvad det var, også med boligpolitikken. Så det kan man godt sige, at det var en form for naivitet, selvom både Søren Krarup og jeg måske skældte ud i stedet for at kalde det naivt, fordi vi skrev om, hvordan det ville gå allerede dengang. Men nu er der altså den tilstand, at vi har nogle store områder, specielt i Københavns Kommune – også i Odense og i Århus – men der har man jo også gjort noget meget konsekvent, så vidt jeg husker, har man revet nogle boliger ned i Gjellerup, og man har i hvert fald ... hvad behager ... planlagt ... og man har i Odense, hvor jeg selv har været ovre, forsøger man netop at få nogle grønne områder med sportspladser ind i selve området. Og det er jo også vejen, det er jo ikke bare at få nogen ud for at få de resourcesvage spredt, det er jo også at få nogle andre ind – få nogle foreninger ind – få nogle forretninger ind, og det kræver altså en behård styring, som jeg ikke, hvis jeg skal give min vurdering, ikke synes, man har i København. Og en af grundene kan jo være, at man har det magistratsystem, det skal jeg ikke gøre mig klog på, fordi det har man jo, men man burde måske i højere grad koordinere fra borgmester til borgmester. Og derfor har vi jo i Integrationsministeriet i erkendelse af, at det går mægtig godt med integration af arbejde og fritidsaktiviteter, men der er stadig en meget stor ... eller ikke uanseelig hård kerne – har vi så lavet nogle partnerskaber med nogle kommuner, men altså hvis vi skulle indgå med København, så ville der ikke være penge til de andre. Vi har indgået med seks kommuner, hvor der er et ... netop også er nogle koncentrationer, men jo slet ikke i den grad som i København, for at også animere kommunerne til at arbejde tværgående. Det er noget af dét, jeg er meget optaget af og i øvrigt efter inspiration af nogle af de forvaltningschefer, jeg så har talt med under mine mange møder ude i kommunerne. Altså, det er dét, der skal til. Og så er altså boligpolitikken en meget vigtig del. Og der føler jeg mig også selv handicappet, fordi hvis jeg bare sad på alle boligpengene ... jeg havde et møde med en af de store bolig... nu vil jeg helst ikke sige ... pampere, men altså en af formændene for et af de meget store selskaber. Og hvis han og jeg havde 100 mia., kunne vi sagtens blive enige. Men dem sidder jeg så ikke på. Og det er altså også kommunen, der først og fremmest må gå i gang med nogle ideer.

Jeg synes, at ... også desværre er jeg meget ked af ... integrationsborgmesteren i København, der siger nærmest i avisen, at de har gjort alt, og jeg må fortælle ham, hvad de skal gøre. Man er altså nødt til at speede op med hensyn til fordelingen. Fordi jeg kan ikke se andet, at man kan nogenlunde gøre, hvad man vil, når det er i det øjemed at få uheldige elementer væk. Så må man altså speede op og lokke og tale for sig og altså prøve at få andre ind, der er jo så mange gode mennesker i dette samfund, der gerne vil hjælpe indvandrere. Så jeg går da ud fra, de er meget ivrige efter at flytte derud, hvis man skal tage dem på ordet. Jeg synes, der er mange muligheder.

Og så dialog med Københavns Kommune. Jo men altså, jeg har været i dialog med

*31.19 integrationsministeren, men han er jo altså handicappet af, at netop ... sidder borgmestrene på andre ting. Men vi har altså partnerskaber med sådan små spot. Og vi har som givet ham

integrationsprisen, fordi han i et mindre belastet område ude ved Sjælør faktisk har opnået gode resultater. Men vi er nok alle sammen tilbøjelige til at lade det tungeste ligge. Og det er altså fuldstændig katastrofalt med de store områder i København. Jeg har også besøgt biblioteket ved Mjølnerparken og hørt, hvor svært det er. Altså man er nødt til at gå fra dør til dør og hive dem ud, der er altså ikke andre muligheder.

Og det er også et adfærdsspørgsmål. Jo, selvfølgelig er det et adfærdsspørgsmål. Og derfor kræves der jo også konsekvenser. Så er vi jo lidt tilbage til Søren Krarup, fordi man er jo for sent kommet i gang med at turde tage konsekvensen. Jeg bilder ... eller være konsekvent. Jeg bilder mig jo ind, at jeg kan mærke også i de socialdemokratiske kommuner, at nu tør embedsmændene, når der er det regeringsflertal, der er, så tør de dét, som de ikke turde tidligere. Altså jeg kan huske, Esther Larsen rejste det spørgsmål – tør vi tvangsjerne børn, eller er vi for berøringsangste på grund af kulturen, og det er selvfølgelig fuldstændig vanvittigt. Men vi er jo nogen, der godt kan huske, hvordan det var for 25 år siden – at hvis man tillod sig at sige, at der var forskel, og der skulle bruges nogle særlige midler, så fik man jo ordet racisme lige i nakken, og det er heldigvis, synes jeg, en tid, der er forbi. Men det siger altså bare noget om, at der er et efterslæb, og man er altså nødt til at speede op her, og det føler jeg, at Vestegnens borgmestre, de i langt højere grad personligt er gået ind i sagen. Og da jeg jo har et godt kendskab til den nye overborgmester, så vil det være en af mine første gerninger i det nye år at invitere ham ind, fordi det ser jeg faktisk frem til, at jeg tror, vi kan få et samarbejde med hans baggrund som justitsminister og vores gode samarbejde, da jeg var retsordfører, så det har vi faktisk allerede talt om i ministeriet i dag, at det vil vi gøre. Og så vil jeg selvfølgelig plædere meget for, at vi prøver at få noget tværgående arbejde, fordi det er fuldstændig uacceptabelt. På den anden side må man også sige, at vi kan jo ikke fra Staten komme løbende hver gang, der er problemer i København – altså som sagt kan jeg huske, vi har talt om Københavns Kommune lige siden Thor Pedersen var boligminister. De må altså også i højere grad selv ville. Og der er også mange institutionsledere, som tager et mægtigt slæb i dag. Altså jeg kender da nogle skoleledere, som virkelig er konsekvente og ikke vil finde sig i, at der kommer en muslimsk mand og siger, jeg vil blæse på dig, du er kvinde og alt det dér. Der bliver de fædre altså sat på plads, så altså tingene går, men jeg synes, at kommunen her har ladet ... i forhøj grad har ladet stå til. Og jeg har også været lidt kritisk over for politiet, fordi jeg synes, at nogle af de bemærkninger, der kom, hvis man er citeret rigtigt i pressen, var lige vel for nonchalant, fordi det er ... det må altså smadres det her simpelthen ... og begynde næsten forfra.

Britta Schall Holberg: Tak, så er det Karen Klint.

Karen Klint: Ja, jeg har to spørgsmål, og det ene, det var det der rent faktuelle – hvem skal betale udgiften for en tom lejlighed. Det, synes jeg, er lidt vigtigt, fordi hvor mange lejligheder er det, er det 300 lejligheder, vi skal risikere at tømme derude, så kan det godt blive en stor kommunal udgift. Det er det ene.

Og så er der det ... jeg venter lige til ministeren bliver superviseret færdigt ... det andet spørgsmål, det er, jeg synes, det er meget betryggende, at man nu siger, at man kan lokalisere 25 familier. Jeg ved ikke, hvor mange familier, der er derude. Men jeg vil tro på, at 25 familier er en relativ lille procentandel af befolkningen derude. Og det vil så sige, skal vi så gå på hele befolkningen, eller skal man gå på de 25 familier. Det kunne jo også godt være et politisk interessant spørgsmål.

Og så vil jeg bare nødtigt anbefale ... jeg vil direkte fraråde, at man så bare taler ren spredning om de familier uden at gå ind og resocialisere de familier. Fordi så får man jo bare spredt, at man tager den dårlige opførsel med sig andre steder hen. Og når jeg siger det så direkte her velvidende, at det bliver båndet, så er det, fordi jeg kommer fra en by, hvor vi også synes, vi har rimelig styr på det, selvom vi jo også har store boligområder, fordi det var jo forlængelsesbyggepladserne, der gjorde, at vi fik de her store boligområder. Man fik jo ikke kvoter, hvis man tog byggepladsen ned, så fik man ikke en ny boligkvote, så der er jo nogle historiske forklaringer på det – ikke kun politisk, men også lovgivningsmæssige forklaringer. Og der har vi haft nogle meget kedelige problemer her på det sidste i Vejle by. Og der var det en institutionsleder, der gik frem og så sagde, at det var to familier, der var blevet tvangsbosat fra en anden kommune, fordi de var der blevet smidt af deres bolig på grund af dårlig opførsel. Og så havner de tilfældigvis i en tredje by samtidig. Og så når man ikke får repareret på den dårlige opførsel – jamen så starter man jo en ny proces i den ny by. Og så hjælper det jo ikke noget, fordi så får vi måske bare 25 ”Minitingbjerg” rundt omkring i stedet for, at man får løst de familiers interne problemer sådan, at de får styr på sig selv og på deres børn og deres unge. Det må være dét, der er målet, det at få afkriminaliseret de unge, det er jo ikke bare at få dem bosat et andet sted.

Britta Schall Holberg: Er det Marianne Jelved!

Marianne Jelved: Ja tak. Jeg synes, det er meget glædeligt, at ministeren vil tage et møde med den ny overborgmester. Det kunne også være, det kunne give anledning til en anden kurs måske i København, at overborgmesteren så hurtigt bliver klar over, hvad der er af handlemuligheder. Han har jo som bekendt gjort det her til et spørgsmål til et spørgsmål, han gerne vil prioritere meget højt – altså selve integrationen og bekæmpelsen af uvæsenet i form af bander og den slags. Jeg vil bare minde om, inden at ministeren bliver alt for glad for, hvad ministeren gjorde for 25 år siden minde om, at jeg gjorde nøjagtig det samme som ministeren jo åbenbart gjorde – af mange forskellige grunde er det jo vigtigt at have en meget differentieret boligpolitik. Det handler også om uddannelse af vores børn, det handler om at få spredt de sociale grupper meget mere, end vi har i – i hvert fald i København. Og at vi jo også i 90'erne fik Københavns Kommune til at sælge en masse af deres boliger, så vi fik fornyet beboersammensætningen, hvilket har været med til at løfte København som sådan, også indkomstmæssigt, og faktisk skabt nogle helt nye muligheder. Og det er jo den erfaring, der gør, at man bør faktisk gøre landet og byen en tjeneste ved at prøve at støtte en ny kurs i Københavns Kommune, så derfor vil jeg bare sige, at jeg er meget glad for ministerens tilsagn

eller oplysning om, at det er planen at tage et møde hurtigt med overborgmesteren. Så vil jeg tage et møde med nogle andre.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Tak til Marianne Jelved ... og er der flere, der vil være med ... ja, det var nu ikke ... nå Søren Krarup.

Søren Krarup: Jamen jeg vil bare lige sikre mig, at vi modtager ministerens ...

Britta Schall Holberg: ... det har vi fået tilsagn om, så det er fint. Ja, og det er ministeren så, for ellers lukker vi for spørgsmål simpelthen. Ja, det er godt, ja, minister!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja altså nu er det selvfølgelig dårlig stil, vi sidder her og taler om Frank Jensen, men altså lad mig sige det på den måde, at jeg inviterer jo mange og rejser rundt, men for mig er det netop på grund af de her problemer helt naturligt, at når der kommer en ny overborgmester, som jeg føler selv, jeg er på god talefod med, at vi forstår hinanden, og at der vil være nogle ting, vi kan for tælle hinanden, så at invitere ham.

Må jeg bede kontorchef Gammeltoft om at svare Karen ...

Britta Schall Holberg: ... ja ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: ... eller hvem af jer, der vil.

Kontorchef Gammeltoft: Jeg skal måske først lige understrege, at det er en lovgivning, der henhører under Indenrigs- og Socialministeriet, så det er ikke mit primære faglige område. Altså de to muligheder, som kommunerne har – dels gennem kombineret udlejning, hvor man jo kan afvise dem, der står på ventelisten, hvis de er kontakthjælpsmodtagere – og så den anden mulighed, der er – nemlig den fleksible udlejning, hvor man giver fortrinsret til nogle. Hvis kommunen går ind og benytter sig af de midler, så vil udgangspunktet være, at hvis der er lejligheder, der står tomme, fordi de ikke kan udlejes, så vil kommunen jo skulle dække det tab, som boligforeningen lider. Det mener jeg bestemt er udgangspunktet. Jeg vil selvfølgelig godt lige have lov til at vende det med mine kolleger i Udenrigs- og Socialministeriet for at være helt sikker på det. Men det er det grundlæggende udgangspunkt.

Britta Schall Holberg: Tak for det, så er det ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, jeg har godt hørt det dér, som Karen Klint siger, at ... også politiet siger ... det er nogle ganske få unge eller nogle få familier derude. Og det kan også godt være, at det kun er nogle få familier, der laver de problemer, som altså er synlig kriminalitet. Men jeg vil bare sige, at om de 25 familier så blev nogle fromme mennesker fra i morgen, om de så omvendte sig og blev medlem af Folkekirken, så ville jeg ikke være tilfreds, fordi det er dét, at man ... når integrationen, i hvert fald for os, også er et spørgsmål om, at vi må gøre alt, hvad vi kan ad frihedens vej for at få indvandrere til at tilslutte sig de danske værdier. Altså det danske demokrati, det bygger på, at alle er aktive. Det bygger på, at alle har forståelse for demokratiet. At alle føler ejerskab, så de kan acceptere, at der træffes altså af og til beslutninger, hvor man ikke selv får sin vilje. Det er jo en del af demokratiet. Hvis man kommer fra nogle stater, hvor det bare er kæft, trit og retning, og hvor man på grund af sin tro ikke har nogen personlig samvittighed at operere med, fordi alt hvad der står i den religiøse bog også er verdslige lovregler. Jamen så er det ... så er der en kæmpe kulturforskel. Og den udligner man altså ikke ved at stuve folk sammen ude i Tingbjerg. Nu ved vi ikke, hvor mange, der er muslimer. Og i det daglige folkelige liv er det heller ikke folks religion, der overhovedet skal spille nogen rolle. Men vi er bare nødt til at vide, at der er den store forskel på at være opdraget i en islamisk stat og så i et demokrati. Så jeg er ikke tilfreds med, hvis der var 25 familier, der kom styr på. Man er altså simpelthen nødt til at gøre mere fra Københavns Kommune, og jeg opfatter det også som en smule støtte fra Marianne Jelved til at forlange, at de mennesker altså også i højere grad respekterer spillereglerne og inddrages i samfundet. De skal ikke resocialiseres, for de har aldrig været socialiserede. Men vi har jo også det problem, at vi kan altså høre, at indvandrermodre står frem og siger, at når deres søn har banket én sønder og sammen – nå jeg, men han blev jo ikke fængslet, så ... altså han blev løsladt fra varetægt, så er det ikke alvorligt. Og det kan vi selvfølgelig heller ikke ligge under for. Vi må selvfølgelig forklare, at vi har altså ikke de straffe, som man har i islamistiske slyngelstater, i Danmark.

Så synes jeg ikke, Karen Klint, at man helt kan sammenligne, at der kommer et par familier til Vejle. Jeg har faktisk besøgt Vejle og fik også fornemmelse af en borgmester, der var ret optaget af det. Og de fik jo også – jeg kan ikke huske, om de fik en pris, eller de var nominerede her for nylig ... de fik også – ja ... altså han gik jo netop ind selv, og det er jo altså dér, at det er toppolitikerne i kommunerne, der med al deres autoritet skal begynde at interessere sig for det her – i stedet for at lade de arme embedsmænd, som gør en kæmpe indsats, selv køre det, fordi der åbenbart ikke er stemmer i at tage fat om nælden ved dens rod med alle de her ubehagelige ting.

Og så har Marianne spurgt nogle gange om det der med, altså hvad gør man for, at kommunen kender reglerne, og Frank Jensen kunne måske få noget at vide, og det erkender ... altså det er lige præcis også noget af dét, som jeg støder på, når vi kommer ud i kommunerne, at så når de ved, vi kommer, så har de så læst vores vejledninger osv., men nogle af dem indrømmer åbent, at det havde

de nok ikke fået gjort, hvis ikke vi var kommet, og det er selvfølgelig en af udfordringerne i det samfund med mange regler, men det er faktisk noget, vi gør utroligt meget ud af – ikke bare gennem vores hjemmeside, men vi har faktisk ret mange medarbejdere, som lever af at have kontakt med kommuner og foreninger osv. – netop for at få formidlet de muligheder, der er. Men vi kan selvfølgelig altid alle sammen gøre det bedre. Men jeg advarer stærkt imod at tro, at det her drejer sig ... i hvert fald for mig gør det ikke ... om 25 familier, det drejer sig efter min mening om grundlæggende svigt ved, at man stuver så mange mennesker med en helt anden kulturbaggrund sammen, og så er man dejlig af med dem.

Britta Schall Holberg: Ja tak, og så har jeg overvundet mig selv og giver nu Martin Henriksen ordet. Men du er den sidste, der får ordet ... ja ud over ministeren altså!

Martin Henriksen: Tusind tak og beklager, at jeg ikke var hurtig nok før.

Jeg vil bare spørge, fordi jeg synes, der har været sagt rigtig mange gode ting. Og jeg er enig i, at fx de her redskaber, man kan bruge på det boligpolitiske område – også på socialområdet og integrationsområdet – generelt er rigtig vigtige at diskutere, men jeg synes også bare, at det skal siges, sådan at det ikke bliver sådan en ren boligpolitisk diskussion, selvom det også er relevant, men at det der vel et eller andet sted må væsentligt og afgørende, ikke kun når man taler om ballademagere, men også om parallelsamfund i det hele taget, at dét, der er rigtigt vigtigt, når vi taler integration, det er, at man har social omgang med de mennesker, hvis kultur indvandrere skal integreres ind i, fordi det er jo sådan set dét, der er måske endda det mest ... allermest afgørende. Og det vil jeg i hvert fald gerne sige, at så ville det jo selvfølgelig være rart, hvis ministeren var enig i det.

Britta Schall Holberg: Det hører vi, om ministeren er!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo men altså for mig er det, som jeg har sat, helt afgørende, at man kommer på en arbejdsplads, hvor man altså dels yder noget til samfundet, men også lærer noget om, hvordan en arbejdsplads fungerer. Altså alt for mange danskere har måske ikke funderet så meget over, hvordan vi egentlig lever, og hvor meget man egentlig kan lære bare ved at være på en arbejdsplads. Jeg havde lejlighed til at studere det efter murens fald, hvordan det var, da Sovjet faldt sammen, hvor lange kommandogangene var, ingen kunne træffe beslutninger osv., osv. Altså der går vi ikke og tænker på, at vi er meget anderledes end de indvandrere, der kommer ind. Men det er vi altså. Og da vi ikke vil opgive de regler og heller ikke skal ... eller normer, som vi har – som vi har kæmpet os til – jamen så er vi altså nødt til hele tiden at gøre opmærksomme på det, og så sker der jo det, at så bliver vi som også selv mere glade for dem. Og

derfor er det – man kan altså ikke parkere så stort et antal ressourcetsvage med anden etnisk baggrund ude i Tingbjerg. Altså man kan jo godt parkere 20 ambassader på Henningsens Alle, men det er jo også en ganske anden snak, fordi ambassadører, de lever netop af at være i Danmark, så længe de er her og sætte sig ind i danske forhold. Det er jo præcis forskellen, og så er de selvfølgelig ressourcestærke. Så det er altså en integration, som i meget høj grad har med holdninger at gøre.

Britta Schall Holberg: Ja tak. Vi takker ministeren, og jeg ved godt, formanden skal ikke blande sig, men jeg vil gerne sige tak til ministeren. Jeg tror jeg er enig med forsamlingen her, når jeg siger, at det var nogle engagerede og solide svar, og det har vi alle sammen rigtig godt af at høre, så vi vil gerne sige tak for, at de var netop så engagerede og solide.

Så hermed er det åbne samråd afsluttet, og de, der ikke vil være med til det næste, som er et lukket samråd, de vil vi gerne sige farvel til!